

“Boj, to není
humanita.”



- T. G.
Masaryk

STUDENTSKÝ PŘÍLEŽITOSTNÍK MG V

VÁNOČNÍ ČÍSLO, 22. 12. 2016

CO NAJDETE V NAŠICH NOVINÁCH:

JE MOŽNÝ MULTIKULTURAILS MUS?

V úvaze na konci časopisu se vrátíme k jednomu z témat, které znepokojuje dnešní společnost, a pokusíme se najít odpovědi na otázky, které se mohou zdát bezvýhodné.

JAK STUDENTI VIDÍ GYMNÁZIUM?

Nová rubrika nám odhalí zákoutí studentské mysli a pokusí se nám přiblížit, jak zástupci jednotlivých ročníků vnímají gymnázium.

AFRIKA V MRAZU A PONOŽKÁCH!

Jen pro Vás je zde exkluzivní rozhovor s Dominikem Ilchmanem, který prošel Afriku v kouzelných ponožkách a teď o jeho dobrodružstvích vypráví studentům po školách.

STUŽKOVACÍ PLES SLÁVA ČI NIKOLI?

I pro ty, jejichž ruce jsou stále ještě příliš krátké na to, aby dosáhli na plesovou vstupenku, jsme připravili krátké povídky o tom, jak může vypadat gymnaziální *stužkovák*.

JAK VIDÍ GYMNÁZIUM PRVÁCI?

KOUZELNICKÁ ŠKOLA ?

Prvního září jsem šla do třídy, kde byli moji noví spolužáci, které tam přidělil pravděpodobně moudrý klobouk. Někdo se na nové spolužáky a školu těšil, někdo měl z toho strach, někdo tak napůl, ale všichni jsme měli společné to, že jsme moc nevěděli, co nás čeká. Bloudili jsme po škole, protože všude jsou měničící se schodiště a každou chvilku schody vedou někam jinam (i teď s tím někdy mám problém). Některá místa jsou pro nás ještě tajemné komnaty. Ze začátku to bylo v pohodě, postupně jsme se adaptovali na nové prostředí a pak to přišlo... Hodiny té nejčernější magie (matika, fyzika, chemie). Do nejvyšší komnaty se chodíme učit hadí (cizí) jazyky. Ti, co mikroskopují každý den mají výhodu v bylinkářství (laborky chemie). Nejsvětlejším bodem celého dne je oběd. Při čekání na oběd se všichni studenti stanou soutěžícími ve hře s názvem „Kdo se nají jako první?“ a učitelé se stávají barikádami. I zde platí pravidlo „silnější přežije“. Někteří učitelé jsou trochu jako profesorka Umbridgeová. Jeden týden je relativně v pohodě, a ten další zase nevíme, na co se učit dřív a úkoly bychom museli psát obouruč, abychom to všechno stihli. Někdy na sebe někdo hodí neviditelný

ÚVODNÍK

SHON VÁNOČNÍ NASTAL

Vánoce neúprosně buší na dveře. Jak jste na tom Vy s letošním shonem? Běháte mezi obchody a nadšeně sháníte vánoční dárky? Pečete cukroví? Dovolte nám, abychom Vás zastavili a připomněli něco málo o Vánocích skrze krátký příběh. Ještě před tím sdílíme krátký úryvek z prvního Masarykova vánočního projevu:

“Prožil jsem zejména světovou válku a uvědomil jsem si, co válka a bojovný militarismus vedoucí k válce znamená. I vzpomínám zase a stále těch slov evangelia a opakuji je vroucně a s plným přesvědčením v naději, že se všichni moji spoluobčané a občané všech států konečně rozhodnou pro Ježíšovo přikázání čistého lidství. Nerozčilujme se otázkami hospodářskými a politickými. Problém dneška není jen hospodářský a politický, nýbrž především mravní.”

- TGM

Na adventním věnci hořely tiše čtyři svíčky. Bylo slyšet, jak si mezi sebou šeptají.

První svíčka vzdychla a řekla: „Jmenuji se POKOJ. Ráda bych přebývala mezi lidmi, ale jim na mně nezáleží. Moje světlo sice svítí, ale lidé žádný mír nedodržíjí!“ Její světélko bylo čím dál menší, až docela zhaslo...

Světlo druhé svíčky zakmitalo a svíčka řekla: „Jmenuji se VÍRA, toužím svítit lidem na cestu životem, ale oni mnou pohrdají, jsem prý nmoderní a zbytečná. Lidstvo nechce o Bohu nic vědět, nemá tedy cenu, abych svítila!“ Průvan zavál místnosti a druhá svíčka zhasla... Smutně se ke slovu přihlásila třetí svíčka: „Jmenuji se LÁSKA.

Toužím být v lidském srdci, ale lidé si mě nevšímají, nechtějí mě. Vidí jenom sami sebe, tvrdí, že volné vztahy jsou lepší, že je třeba si užívat. Už nemám sílu, abych hořela.“ Její světlo se zachvělo a zhaslo...

V té chvíli vešlo do místnosti dítě. Podívalo se na svíčky a řeklo: „Proč nesvíte, kdo vás zhasl?“ A rozplakalo se...

Vtom se ozvala čtvrtá svíčka a zašeptala: „Neboj se! Dokud já svítím, nic není ztraceno! Mé jméno je NADĚJE! S moji pomocí se dají i ostatní svíčky znovu zapálit.“ Od ní pak dítě znovu zapálilo i všechny ostatní.

A to je to, dle našeho názoru, důležité. Pokoj. Láska. Naděje. To jsou hodnoty, na které jako

plášť, a tak mu naroste absence. Společně doufáme, že prolezeme do dalších ročníků (jinak by jsme museli maturovat z matiky) a pak vyhraje bitvu proti Voldemortovi (maturitě), který už teď zbrojí. - Urundle

CO SE DĚJE NA ŠKOLE?

SATIRICKÝ PING-PONG

Sport náročný stejně tak, jako říct jeho název bez toho, aniž by došlo ke kontaktu vašich rtů. Málokdo ví, že na naší škole máme dokonce kroužek tohoto obtížného, ale krásného sportu. Ten se svými kamarády každé úterý navštěvují a jsem nadšen! Vždy se již celé úterý těším na to, až budu moct udeřit míček svojí pálkou. Ten pocit nelze popsat slovy. Dokud to nezkusíte, nevíte. V poslední hodině se již ani nemohu soustředit, neboť je to už tak blízko. Schází se nás kolem šesti, což je tak akorát, neboť v naší oratoři, jak přezdívám dějišti našich úporných bitev, jsou pouze tři stoly. Jak jsem již zmínil, překročením prahu této třídy se měním v bestii, která nezná bratra ani kamaráda. Ať proti mně stojí kdokoliv, vždy je mým cílem vyhrát, a to s co největším bodovým rozdílem. Nutno říci, že jsem v tom fakt borec! Nemám přemožitele a ostatní mi nesaají ani po kolena. „Ne, vůbec mě neporáží primán.“ Důvod je jasný, má vlastní pátku skrývající nadpřirozené schopnosti. Na ty je i

Kryštof se svou precizní technikou krátký. Nejraději mám ale kolotoč. U toho můžu skloubit své fyzické schopnosti s těmi technickými. I když se mí protivníci snaží vymyslet různé strategie, většinou se stejně obrátí proti nim a já mám bránu k vítězství otevřenou. Ping-pong prostě miluji a chci se mu věnovat i v budoucnosti. Díky tomuto kroužku jsem přehodnotil své životní plány a místo medicíny budu radši reprezentovat naši zemi v tomto překrásném sportu. Jsem rád, že jste si mé vyznání lásky přečetli až dokonce a doufám, že až budu jednou v televizi, budete mi držet palce. Mám na to. Dokážu to. Tokio 2020 je mým novým cílem!

- Klára Hnilicová

ŽIVOT LÍNÉHO PUBERTÁKA A MÁMY UČITELKY POD JEDNOU STŘECHOU

Nemožné? Ne. Šílené? Ano. Dokázete si to vůbec představit? K pochopení celé situace bych se měla asi trochu popsat. Tak tedy, jsem klasický puberták, kterého nezajímá, kdo kdy umřel, co je za den, teda pokud není zrovna pátek, jaké má známky, co má na sobě a co si o něm ostatní myslí. Tohle je docela problém, nejméně to posvátné učitelské dítě, které by sedělo doma na zadku a učilo se, prostě mě to nebaví. Radši jdu ven, někdy se zapomenu ozvat, často je mě slyšet, protože se mi hodně věcí prostě a jednoduše nelíbí. Doma se zahrabu do pokoje, předstírám, že se učím, ve škole zase dělám, že dávám pozor, i když to se taky moc neděje, protože sedím vzadu a tam se dobře spí... Když to tak čtu, jsem docela hrozná, ale je důležité se mít rád, a já se ráda rozhodně mám.

No a pak to doma vypadá asi takto: „Já učím češtinu!! Proč z ní máš proboha za 3??“ V této chvíli vystartujete, uděláte hodně silnou kávu a začne typická výmluva: „Ale ta učitelka...“, tím pádem se spustí další monolog: „Jaká pak učitelka? Jsi prostě jenom zdechlá! Je to čeština proboha a já ji ke všemu učím!!! Co si o mně lidé myslí?“. No a vás napadají jenom samé chytré výmluvy typu: „Mluvit přece umím“ nebo „To k životu nepotřebuju...“. No a cítíte, že jste v pasti, protože tohle pochopitelně nahlas říct nemůžete, takže nenápadně podstrčíte kávu, poslechnete si, jak je to šílené, že vás učí ještě k tomu všemu mámina kamarádka Irenka, které ničím nervy.

Tohle všechno má za následek,

společnost zapomínáme.

V čas vánoční poletujeme po obchodech a holdujeme materialismu. Jednu za druhou házíme věci do nákupního košíku, jen ať už to máme za sebou. Stojí nám ztráta vánoční pohody a odpočinku za všechno to nakupování, zbytečnou starost či násilné dodržování tradic?

V tom shonu se nám může zdát, že jsme skončili sami. Ale proč tomu tak je? Staráme se o dárky, abychom druhé potěšili, ale ve skutečnosti je zanedbáváme. Pro samé nakupování zapomínáme na každodenní projevy lásky - jemné doteky, trávení času společně,

těšení se z přítomnosti bližního.

Nezbývá pak než doufat, že oni nám to nakonec odpustí. Doufat, že tu s námi budou i příště, abychom je mohli milovat a odpouštět zpátky.

Naději, která šeptá: „Neboj, nic není ztraceno.“, bychom nikdy neměli nechat zhasnout. Protože bez naděje by už nebylo jak lásku znovu rozhořet. A měl by ten život bez lásky vůbec cenu? Vezměme tedy naději do dlaně a zkusme společně znovu objevit a ctít hodnoty, které dnes svět opouští.

- Pan Kyn & Daniela Baránková

OHLÉDNUTÍ ZA PLESEM

V Redakci se nám urodil článek, který vyvolal různorodé ohlasy pedagogického sboru. V posledních dvou dnech jsem obešel několik učitelů i studentů s otázkou "Co si o tom myslíte/iš?" a nakonec článek přepsal. Je totiž snadné cokoliv zkritizovat a nebrat při tom ohledy na práci, kterou lidé odvedli. Jednoduše degradujete, cokoliv se naskytne a sám nic nevytvoríte. To my, lidi, moc rádi děláme. Proto by měl tento článek vyvolat lehké zamyslení, pichnout do toho, do čeho by měl, a vzdát hold tomu, čemu by hold měl být vzdán.

Jako každým rokem, tak i letos se za pomoci pedagogů a maturantů uskutečnil v sobotu 3. prosince XXIV. reprezentační stužkovací ples. Zde jsou naše dojmy:

Hlava na hlavě, všichni se tlačí do sálu a stejně začínáme s desetimínutovým zpožděním. Ples je tady, tréma předtančujících stoupá a okamžik zúročení týdnů příprav je tady.

Zahájení plesu v podání Dalibora Maruny a Dagmar Pavlouškové bylo trochu dlouhé, trochu hrané, ovšem celkově bych ho zhodnotil jako vtipné a nápadité. Po takovém úvodu přišlo asi nejužasnější překvapení večera. Promluvil k nám sám Karel IV. Vypadalo to, jako kdybych si v 15. století na YouTube sledoval motivační video okořeněné špetkou babičkovské moralizace. No dobře, s tím kořením Kájovi trochu ujela ruka. Každý už jen čekal, kdy to skončí, ale ono stále nic. Když se s námi římský císař rozloučil, nastoupili tanečníci a polonézu s valčíkem s učitelí si naopak všichni užili a ples tepal dále.

Začalo stužkování. Slavnostně oděné maturanty při nástupu doprovázela krásná poselství jejich třídních učitelů. Ještě před slavnostním okamžikem byl dán prostor řečníkům z každého ročníku, aby vyjádřili pocity z let v alkoholu utopených a strávených nad klikyhákama v učebnicích, které nikdy nepotřebovali a nakonec je prodali na burze za laciný groš. Načež všichni svorně, jednohlasně a zřetelně zanotovali slova stu-

dentské hymny Gaudeamus igitur. "Po nás ať přijde potopa" a jiné hlášky měly na šerpách synové a dcery jejichž rodiče div neudrželi slzy při tak dojemném rituálu. Konečně nastoupil pan Sedláček, ředitel školy, aby přednesl slavnostní přípitek. Cink, cink. Tím byla oficiální část u konce a ta opravdová párty mohla konečně započít. I proto jsme všichni přišli, ne?

Komanda s krabičkami do tombole byla vyslána mezi hosty, záhy se však tito specializovaní pracovníci proměnili v oběti davu lačnického po výhře. Ačkoli se u barů podávaly drinky, v Albertu byly poličky s alkoholickými pochutinami už dávno prázdné. Hudba a tanec v plném proudu a stužkování svorně popíjeli s rodinami, kamarády a absolventy, zatímco vyprávěli historky z dob studentských, či aktuální problémy v jim vlastních institutech. Zbabělí zběhové a rodinní typové utíkali už před dvanáctou hodinou, zbytek skončil v klubech a bavil se dál.

Navzdory tomu všemu dostal ples své pověsti nejreprezentativnější akce svého druhu ve Vsetíně. Týdny a měsíce práce a starostí byly zúročeny silným a velkým zážitkem jak pro maturanty, tak i jejich rodiče. Chci tedy jménem Redakce II poděkovat všem organizátorům a dobrovolníkům za jejich práci a maturantům také popřát "gl hf" k nadcházející zkoušce. Nemějte ale strach, vždyť jde jen o vaši budoucnost. Ať žije maturita, stužkovák a vůbec, ať žije gymnázium!

- Pan Kyn & Redakce II

že pátky zase vypadají takto: „Jo? Ty jdeš do Opic, jo? A nemáš se náhodou učit? Nikam nejdeš! Naučíš se to, já si tě vyzkouším a podle toho, jak to umíš, se rozmyslím, jestli někam půjdeš!“. No, tak tohle rozhodně nechcete. Začnete se rozčilovat, že je vám už měsíc 18 a můžete jít, kam chcete, no ale co si budeme namlouvat, to stejně nepomůže, protože přece: „Bydlíš pod mojí střechou.“

Nejsvátečnější chvíle potom nastávají ve chvílích, kdy jsou třídní schůzky nebo pololetí. To máte potom málem strach jít domů, i když vám se vaše skóre líbí. Trojky, sem tam ta 4 z matiky nebo fyziky. Následuje doma proslav, že jsem dítě učitelky, musím se víc učit a přestat dělat ostudu. Poté mě silně zachvátí hrůza, když mi oznámí, že bych taky měla studovat pedagogiku, no ale pak zjistí, že na Vsetíně vysoká zaměřená na pedagogiku není, no a je problém, v Brně se moc pije a Praha je daleko a teď vás nikdo nechce pustit. Fakt hodně přestáváte chápat, proč to teď někdo řeší, vždyť mám přece ještě rok, že jo. No a celé to dopadne tak, že to prostě odkýváte a jdete spát. Ráno se probudíte, máte nervy na dranc, vaše máma taky a takhle se to celé opakuje až do nekonečna..

- Ryběžek

CO SE DĚJE VE ŠKOLE - INTERVIEW

AFRIKA V MRAZU A PONOŽKÁCH

aneb, co na sebe práskl Dominik Ilichman?

Dne 25. listopadu k nám na Masarykovo gymnázium Vsetín zavítali dva mladí cestovatelé Adam Hofman a Dominik Ilichman. I přes jejich nezkušenost plynoucí z prvního dojmu dokázali dokonale zpracovat a přednést zážitky, strasti a vše co je na jejich dvouměsíčním výletu po Africe potkalo. Přednášku kluci doprovázeli fotodokumentací, videi a speciální aplikací určenou na otázky pro ty, co se nezeptali přímo. Jak bývá zvykem, očekávali jsme, že studenti budou dělat ruch, nebudou poslouchat a nic si z povídání neodesou, ale to se nestalo. Opravdu... studenti dávali pozor, seděli a naslouchali cestovatelům. Dokázali jsme si udělat nejen reálnou před-

VÁNOCE OČIMA STUDENTŮ

Vánoce jsou obdobím klidu. Je to čas, kdy se celá rodina sejde u společného stolu a vychutnává si atmosféru, která k tomuto kouzelnému období neodmyslitelně patří. Občas se však tahle idylka ne zas tak vydaří. U štedrovečerní večeře malý brácha řve, táta se dusí kostí a přitom tvrdí: „Tyhle ryby neměly by v sobě mít žádnou kost...“ jak se zpívá ve známé vánoční písničce. Všichni to známe, jedny ne příliš povedené Vánoce jsme pravděpodobně zažili. Dilema, co komu darovat pod stromeček, smíření s tím, že ořechové rohlíčky prostě nebudou, protože máma má alergie, o bílých Vánocích ani nemluvě. Stejně jsou Vánoce velkým sladkým lákadlem, těšíme se na ně každý rok a dlouho na ně vzpomínáme. Zeptala jsem se vás v dotazníku, co vám Vánoce připomíná nejvíce a jaké trable vás každoročně provází...

Jelikož průzkum probíhal od půlky listopadu, většina z vás ještě nebyla navlečená v kousavém svetru s motivy vloček, který vám upletla babička na minulý Vánoce. Téměř 44% z vás cítilo, že se Vánoce opravdu blíží, ale vychutnávali jste si ještě zatažený, propršený podzim. 30% fanatiků už napeklo cukroví a koleďy poslouchá už od srpna, kdy z žebříčku Top 10 vystřelil song „I took a pill in Ibiza“.

Našli se však i tací, kteří Vánoce radši ignorují. Proč se honit za dárky, u toho klouzat po namrzlém chodníku, chytat nerva při rozmotávání svýtlek a preventivně instalovat do kuchyně hasičák, kdyby se náhodou rozhodli napéct cukroví.

Většině studentů připomíná advent spousta svíček, čokoláda, neděle, adventní kalendář, věnec a tak dále... Ti originálnější vytáhli Jarmilu Glazarovou (kdo to sakra je?! :D), nebo třeba dvacet euro...

Mezi cukrovím rezolutně stojí na stupni vítězů linecké,

vanilkové rohlíčky a klasické perníčky. Inspirace pro otrlejší: rumové kuličky bez kuliček - jen rum, koňak rovnou ze sklenice nebo kupříkladu banány.

Jistě to znáte, máma napekla, všude to voní a vy máte hlad. Se zlatým prasátkem jste to vzdali už před lety a na postavu podle Playboye taky kašlete... Polovina z nás se radši pořádně nají a návštěvu městských lázní odloží na neurčito. Pokud nevěříte na éterické bytosti, rozhlédněte se někdy po škole, možná je poznáte, protože 14% studentů žije jen a výhradně z vesmírné energie.

Přesně 171 studentů je štědrých, hodných a přejících, dárky rádi dostávají, ale hlavně je rádi darují. 13% však je zlých a chamtivých materialistů, jestli si to ty, tak se nad sebou zamysli! Ježíšek to vidí!

Došlo i na otázku, kolik utratíte za dárky pro své blízké. Standardem je tak 500-2000 Kč, ale někdo ze studentstva utratí za Vánoce letos přesně 69 korun. Tady se projevuje, na co myslí studenti gymnázia...

Každoročně mám problém s vymyšlením dárku pro taťku. V tom se se mnou shoduje jedna čtvrtina z vás.

Vánoce utečou jako voda, ale potom je Silvestr!!! Z jistých důvodů jsem se neptala, co si pamatujete z minulého Silvestra, předpokládám, že někteří by dlouho lovili v paměti a našli stejně jen jedno velké ušmatlané okno. Moje otázka tedy mířila do budoucnosti: Jak budete trávit Silvestra? Stejně jako já, pařit nebude 38% dotazovaných. Vidím to letos zase na silvestrovské televizní noviny na Nově. Opici si domů pravděpodobně odnese 49 studentů...

Našli jste se v odpovědích? Doufám, že vás můj průzkum příliš nezaspamoval a že jste byli kámoši a odpovídali po pravdě :).

- Kateřina Strnadová
5.AV

stavu o Tanzanii, Keni, Somálsku a přírodní kráse těchto zemí ale i o pocitech a situacích, které museli prožít, vyřešit a to, že některé nebyly vůbec lehké. Jako dvě pověřené z redakce jsme měly tu příležitost udělat rozhovor s Dominikem přes Skype. Bylo téměř 22 hodin, když jsme si Dominika pozvaly na kobereček. Mohly jsme se zeptat i na soukromější věci, co nás zajímaly, a tak obecně si prostě zjistit více. Rozhovor dopadl až neuvěřitelně dobře a jestli se chcete dozvědět více o našem pillow-talk s Domčou, tak čtěte dál!

Jak si vybíráte své cílové destinace?

Začal jsem cestovat před 4 lety, cestoval jsem prvně po Evropě, vybíral jsem si města, která jsou dostupná a letenky do nich jsou levné - například Řím, Paříž, Stockholm, Oslo. Jezdil jsem tam třeba jenom na tři dny, což byla super počáteční zkušenost.

Když jsem byl před 3 lety ve Španělsku, potkal jsem pár Brita a Australanku, kteří mi doporučili cestu do Vietnamu. Přesvědčili mě, že Vietnam jim změnil život, že je neobyčejný a že ho nesmím při svých cestách vynechat. A to byl ten impulz, proč jsem se rozhodl jet do Asie.

Letošní rozhodnutí proč zrovna do Afriky stálo na tom, že jsme chtěli poznat něco úplně odlišného, jiného než Evropu a přišlo nám, že Afrika je ten největší protiklad, který můžeme najít. Konkrétní destinace v Africe jsme si vybírali podle tamní politické situace a bezpečnosti.

Jak bys třemi slovy charakterizoval atmosféru v Africe?

Duchovní, kmenová a spokojená.

Je něco, čeho opravdu lituješ, že se na této cestě stalo?

Asi ne.

Je to hodně o přístupu k věci. Já nejsem ten typ člověka, který by chtěl vracet čas a napravovat průsery. Myslím, že průsery, co se nám dějí, jsou pro nás důležité, přinášejí nám zkušenosti, které nás posouvají dál. Možná bych mohl častěji smlouvat, nebo bych mohl dát žebřákům o pět korun víc, jen tak pro pocit.

V kolika letech jste uspořádali první cestu společně s Adamem?

S Adamem jsme začali cestovat vloni, vyrazili jsme na tři měsíce do Asie, ujeli jsme 20000 km z Moskvy vlakem transsibiřskou magistrálou přes Mongolsko do Číny a do jihovýchodní Asie - Vietnam,

Kambodža, Thajsko. Předtím jsme spolu nikdy necestovali, Adam necestoval ani po Evropě. Bylo mi 22 a Adamovi 21 let.

Nějaký vtipný moment s domorodým obyvatelstvem?

Moment, kdy se oni zasmáli nám, byl, když chtěli, abychom zabili ovci a vykuchali ji. Dali nám do ruky nůž, my jim řekli, že jsme nikdy ovci nezabíjeli. Pro ně to bylo nesmírně komické, protože oni se učí rituálně zabíjet ovce od mala. Pětileté děti umí zabíjet zvířata, jako naše děti umí psát.

Moment, kdy jsme se my zasmáli jim, byl, když jsme vytáhli dalekohled a každý z vesnice se šel podívat přes takový vynález lidstva. **Kolik párů fotogenických ponožek jste měli s sebou?**

Já jsem měl s sebou tři páry ponožek na focení. První den se mi na jednom páru udělala díra, další jsem ztratil. Adam dovezl domů všechny tři páry. Roman nám je ale všechny zašpinil hned první týden. Přece jenom už je večer, dejme si tedy i nějaké zajímavější otázky...

Co party life? Žije Afrika nočním životem v klubech?

To je vskutku zajímavější otázka... upřímně, vůbec jsem si nepředstavoval, že by v Africe mohly být party, ale ve větších městech byly normálně kluby, bary, diskotéky... Chodili jsme pít skoro každý den, alkohol tam totiž není drahý. :D

První naše klubová party byla na severu Etiopie, která byla úplně srovnatelná s evropskou diskotékou. Hrála tam popová hudba společně s tradiční etiopskou. Jako cizinci jsme tam byli opravdu lákavou atrakcí, všichni nás vnímali, sledovali, jak tancujeme. V Etiopii totiž tancují úplně jinak, vrtí rameny, což vypadá docela vtipně. :D V Keni a v Tanzanii jsou party ještě víc evropské, jede se tam ve velkém. Byli jsme pařit v Nairobi, ale nejvíc jsme zapařili na Zanzibaru!

Co byste vzkázali všem mladým lidem, kteří by chtěli cestovat jako vy, ale ještě nedostali tu odvahu?

Za prvé, cestování je skvělá věc, dává člověku hrozně moc. Za druhé, peníze nejsou překážka, podle toho, kolik peněz máš, takový tvůj výlet bude. Za třetí, začněte cestovat nejdřív po Evropě a až se sžijete se změnami a způsoby atd., tak vyražte do světa. Za čtvrté se vůbec nebojte udělat první krok!

-Kateřina Strnadová & Michaela Kalivodová

ŽŮRKA S MASARYKEM



BANDITOVA ZÁCHODOVÁ POEZIE

Prý mám napsat něco o školních novinách

Sroluješ je a podložíš s nimi lavici.
A než bys měl skvrny na triku,
si do nich zabalíš párek v rohlíku.
A z nouze nejvyšší, místo šmirgl papíru,
si s nimi utřeš řiť.

Korektor je mimochodem pěkná padávka,
když cenzuruje řiť,
což není žádná nadávka,
nýbrž termín lékařský.
Nad cenzurou je třeba zvítězit.

Učitel tě s nimi mlátí přes hlavu,
a neví, jakou námahu tě stálo
naučit se sčítání jen díky sudoku.
I když mám osobní problém
s některými literárními perlami,
omalovánky mi vždycky zvednou náladu.
Než tedy s nimi začneš stírat
z lavice kdovíjaký gyzd,
chci, abys věděl,
že noviny se dají i číst.

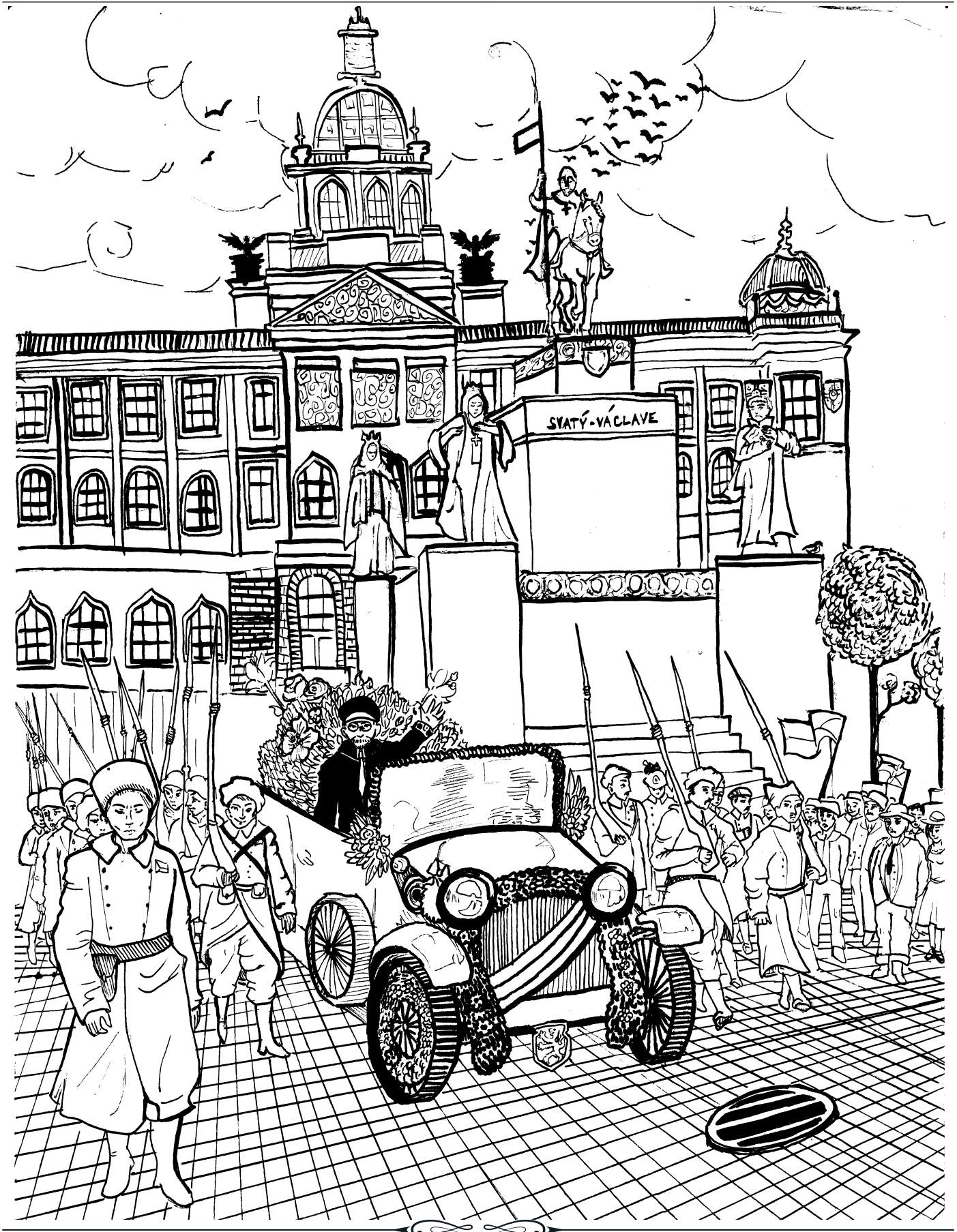
Silvestr

Popojedem
a monumentem z prázdných flaší
připomenem,
že Zem je zase o rok starší.

SUDOKU: JEN PRO TY NEJSILNĚJŠÍ.

8				7		2	
5						9	
9		7		4		6	
2			6		1		
		1		3		5	
			7		2		9
		4		2		1	8
		2					6
	9		3				4

OMALOVÁNKA



GYMNÁZIUM Z POHLEDU KVARTÁNEK

Obě jsme nesmírně rády, že máme možnost být na gymnáziu. Jistě, ne vždy je vše výhodou, ale mnohé je. Jedno víme jistě - my, stále ještě děti, bychom si po deváté třídě, tedy v patnácti letech, museli vybrat to, co budeme dělat celý život. A právě v tomhle je gymnázium výhodné. Máme spoustu času, než se vůbec budeme muset rozhodnout. Čas je důležitý, a ne každý z nás by chtěl po studiu dělat to, co chtěl ve třinácti. A hlavně bychom nemuseli dělat práci, která by nás přitom ani ne bavila. Lidé se nás také často ptají, jestli pro nás tato škola není moc těžká, aniž by si uvědomili, že hlavní není obtížnost, ale způsob, jak se k učivu a škole celkově postavíme. Začátky jsou vždy těžké. Když jsme nastoupili na tuto školu, většina studentů po nás pokřikovala: „Primán! Primán! Jé, vy jste tak malí!“ Ale se snahou a cílevědomostí se to dá dotáhnout do úspěšného konce studia. Nerozhodí nás ani věty typu: „Já na gympl nejdu, je to pro chytře.“ „A vy tam máte wi-fi po celé škole? To jsi tam určitě šla jenom kvůli tomu.“ „Měly jste zůstat na základce, protože se nemusíte skoro vůbec učit. Ha!“, „Fuj, gympl!“ „Určitě jediná věc, proč jste se tam přihlásili, jsou pěkné holky/kluci.“ „Počkat... Výběr ze tří jídel?! Tak tam chci!“ Přesto, že nás občas našte pár věcí, či profesorů, jsme rozhodnutí tu zůstat.

- Martina Gregorová
a Anne-Marie Elizabeth Kaiser,
4.AV

ÚVAHA

MULTIKULTURALISMUS JE MOŽNÝ

Tohle téma dnes rozděluje politickou scénou napříč státy i kontinenty. Multikulturalismus, jak již název napovídá, je prolínání mnoha kultur na malém území způsobené migrací obyvatelstva. Abychom otázku multikulturalismu lépe pochopili, musíme se vrátit o pár století zpět. Za jeho první projev můžeme považovat již stěhování národů ve 4. až 6. století. Došlo zde k velkému pohybu, ale hlavně k promísení kultur a obyvatel. Většina dnešních lidí si myslí, že multikulturalismus je výdobytkem současné společnosti. To ale

HORKÉ KŘESLO

JAPONSKÝ ANGLOFIL O SVÉM VZTAHU SCHALLNER K JAPONSKÉ V UPŘÍMNÉ ZPOVĚDI KUCHYNI

Pro třetí číslo časopisu jsme do Horkého křesla posadili učitele angličtiny - pana Schallnera. V rozhovoru se dozvíte jak to má s kávou, filmy či hudbou. A nebo vás zajímá jak se na člověku může podepsat, že má oba rodiče psychology? I takové věci se zde dočtete.

Jak jste se dostal k učení? Proč zrovna učitel?

Já jsem nikdy nikdy nesměřoval k učitelství, to učení si našlo mě. Nestudoval jsem fakultu pedagogickou ale filozofickou. Šlo mi o jazyk a tak nějak mě to celou dobu pronásledovalo, a až si mě to našlo a skončil jsem tady.

Kdyby jste se měl popsat 3 slovy, jaké 3 slova by to byly?

To je hrozná těžká otázka. Tři slova o mně... o co mi v životě jde: spravedlnost, empatie. Musí být 3? Je to těžké, za hodinu by mě napadlo určitě něco jiného. Když řeknu pohoda bude to znít, že si hraju na pohodáře, ale tak jako „aby bylo dobře“.

Vy jste vždycky říkal, že to učitelství bylo kvůli tomu jazyku. Kde a proč jste se naučil japonsky? Byla to vždycky Vaše záliba?

Nene, vždycky záliba v angličtinu, a ta japonština se k tomu přidala, když bylo potřeba si něco přidat na vysokou školu, protože tehdy byly jenom dvou obory, nešlo studovat jenom angličtinu.

A nic těžšího už na výběr nebylo? (třeba čínština)

Čínština se ten rok neotvírala, tedy to bylo na střídačku, jeden rok japonština, jeden rok zase čínština. Ale o to nešlo, já jsem chtěl tu japonštinu. Ale byl to zase jenom zájem.

Uvažoval jste někdy nad tím, že byste se odstěhoval do Japonska? Nebo tam aspoň delší dobu pobýval?

Así ne, člověk musí poznat jejich kulturu, jinak se jazyk nedá naučit, ale jak já jsem poznal tu japonskou, tak bych tam asi žít nechtěl. Mám spoustu kamarádů a spolužáků, kteří tím žili natolik, že se tam fakt po škole odstěhovali a od té doby jsme o nich neslyšeli. Jsou tam a jsou z nich Japonci a dělají tam těch 20 hodin pro nějakou japon-

skou firmu.

Kde byste radši žil - v Anglii nebo v Česku?

Špatná otázka pro anglofila, já to tam opravdu miluju. Je mi tam strašlivě dobře, ale na jednu stranu já jsem strašný tradicionalista a konzervativní člověk, asi bych s tím měl problém se přisídlit, i když mě tady štve spousta věcí.

Nikdy jste neinklinoval k Americe? Vždycky jenom ta Anglie jako anglicky čisté mluvící země?

Vždycky to byla pro mě priorita - Anglie. Na druhou stranu - poté co jsem tam loni byl navštívil Ameriku, bylo to naprosto úžasná záležitost, co jsem měl možnost poznat je famózní a je to zážitek na celý život. Ale je to daleko.

A kde jste byl v Americe?

V New Yorku a potom západní pobřeží, byly to 3 týdny.

Kolikrát jste navštívil Anglii?

Nevím, ale není to zas tak šíleně moc. Nepočítám to, ale párkrát jsem tam už byl.

Nejlepší a nejhorší věc, která Vás na gymnáziu potkala?

Tak potkal jsem spoustu skvělých lidí a to je hrozně důležité. Myslím tím jak kolegy, tak i studenty. A nejhorší? Můžu říkat, co mě tu vadí nebo nebaví, ale to zas tak hrozně věci to nejsou.

Plusy a mínusy našeho gymplu? Co byste změnil?

Tak záleží jestli to budu brát z hlediska školy, z hlediska studentů. To se potom bude lišit. Kdybych to bral jako reklamu pro studenty, tak si myslím, že je to dobrá škola. Na to co nabízí, tak to nabízí poctivě a jsme poměrně otevřená škola. Studenti si u nás mohou najít to svoje a formovat se tam, kam se formovat chtějí. To by byl plus. A mínus? Chtějí nám zavřít bufet! To je opravdu hrozně.

A zavrou ho teda?

No pořad to ještě není dořešen.

Baví vás pozice třídního učitele? Nebo co Vás na tom baví či naopak nebaví?

Nikdy jsem nechtěl být třídním, to je pravda. Mě to nikdy nějak nelákalo, protože vždycky pro mě byla důležitá ta angličtina. Ale se třídou jako jste byli vy to bylo su-

není pravda. Multikulturalismus je s námi více než 1500 let, jen si to neuvědomujeme. Dnes jsou pro něj samozřejmě mnohem lepší podmínky. Rychlejší a dostupnější doprava, kebab a vietnamské večerky na každém rohu, ale také třeba demokracie, která ho velmi podporuje. Za dob komunistické totality, v době uzavřených hranic, bylo možné se mísit tak maximálně s ruskou kulturou, což bohužel nevedlo k obohacení naší kultury. Tedy pokud nepočítám nádhernou architekturu, klenot města Vsetína. Vraťme se do historie. USA založeno Brity ale největší rozmach zažilo v druhé polovině 19. století hlavně díky imigrantům z Francie, Německa, Rakousko-Uherska, ale i z Ukrajiny a dalších východoevropských zemí. Dalo by se říct, že dnešní stav USA je takový jen díky multikulturalismu. Někdo jízlivý by mohl samozřejmě namítnout, že záleží na tom, jaké kultury se mísí a ano, má pravdu. Dnes je s multikulturalismem spojován hlavně islám, tedy islámská kultura mísící se s tou „křesťanskou“. Ty uvozovky hned vysvětlím. Proč se bojíme islámu? Protože oni jsou ve své víře silnější. Ta je spojuje. Víra v nic (ateismus) nikdy nikoho nesjednotila. Bojíme se islámu hlavně proto, že křesťany vlastně nejsme. Jsme slabí, neboť jsme nejednotní. Kdyby všichni lidé žili opravdu dle křesťanských pravidel, nemuseli bychom se islámu bát. Byli bychom silnější, neřešili bychom demografické problémy apod. Nehledejme chybu v nich. Chyba je na naší straně, v naší slabosti. Multikulturalismus je možný, ale musí se mísit stejně silné kultury. Pokud je jedna kultura slabší (nejednotná), tak bude pohlacena tou silnější. A přesně toho se bojíme.

- Kryštof Kupčák
7.AV

JAK VIDÍ GYMNAZIUM PRVÁCI?

OKAMŽIKY KAŽDÉHO PRAVÁKA

1. září 2016 6:00

Vstávám. Dnes je první den školy. Pane Bože, co když bude ve třídě šílenec vedle šílence? Co když spolu nebudeme vycházet? A nedej Bože, abychom dostali takové učitele, se kterými se neshodneme.

1. září 2016 7:00

Dobře, čekám na odvoz. Taky

nevím, kdo měl ten skvělý nápad, abychom měli sraz u základky. Ty soucitné pohledy bývalých učitelů jsou vážně „motivující.“

1. září 2016 7:24

OK, jsme před gymplem. Takže hlavně nesním zakopnout na schodech, kokoliv shodit, rozbít nebo něco takového, co je mým zvykem. Jdeme na to, před námi je první bojový úkol. Kde máme třídu?

1. září 2016 7:35

A kde jako máme skříňky?

1. září 2016 7:38

Výborně, tady jsou. A jde se zpátky. Počkat. Neměla jsem s sebou kamarádku? Kde je?

1. září 2016 7:40

Nepodstatný technický dotaz. A kde jsem já?

1. září 2016 7:42

Cože? Ty dveře tady nebyly! Kde je zase ta třída?

1. září 2016 8:01

Ok, většina lidí vypadá v pohodě. Myslím, že to bude dobré.

1. září 2016 10:00

Těším se na oběd.

Seznamovák

Je to tu vážně super. Bavíme se spolu, jako bychom se znali od školky. Určitě to bude dobré.

21. září 7:55

Jejda. První píseňka. No, nějak to dopadne.

21. září 8:15

Jo, jo, jo, to vím, to jsem se učila. A teď napsat těch zbylých 5 testů a bojový úkol dne bude splněn.

5. prosince 2016 9:30

Tak jo děcka, ale tohle už vážně není sranda. Ty dveře tu opravdu předtím nebyly! Kde máme tu třídu?!

- Barbora Zvěřinová, 1.A

OMRZELÝ NÁS KOMIKSOVÉ FILMY?!

Za posledních deset let se rozvinul trend, kdy filmová studia vydávají nespočet snímků tvořících jednu obrovskou sérii. Typickým příkladem jsou filmy jako Marvel, DC, Star Wars, Star Trek atd.

Od osmdesátých let do přelomu tisíciletí vyšlo kolem třiceti komiksových snímků. V počátcích byly opravdu příšerné, ale finančně obstály překvapivě dobře. Filmová studia viděla miliony fanoušků zapálených do těchto příběhů a uvědomila si, že se lidé půjdou podívat na film čistě proto, že je „superhrdinový“. Od roku 2000

per. Ta pozice byla skvělá, byli jste samostatní a já nemusel toho tolik řešit. Na druhou stranu - teď je to mnohem jednodušší, když máme ty slavné bakaláře, protože řešit třídní knihy bylo něco šíleného. Ale! Dostat z vás ty omluvenky, tak to mě vadilo!

Jak dlouho tady pracujete?

Jak dlouho? To už jste byli na světě, když jsem tady pracoval. Nastoupil jsem v roce 2001, takže 15 let. Teď je to 16. školní rok.

A byla to Vaše první práce nebo jste pracoval ještě někde jinde?

Takhle na pevný úvazek to byla moje první práce.

Proč ta náhlá změna stříhu?

(smích) To nebylo náhle.

Bylo.. Vždyť jste si ustříhl polovinu..

Cože jsem si? (smích)

Ustříhl polovinu hlavy. To neudělá jen tak někdo..

Teď už jsem to zapomněl. Na začátku roku jsem měl několik verzí, abych to mohl říkat různě..

To vám jako shořely?

p. Schallner: Nene, nebyla to žádná nehoda, ale zrovna dneska na mě v nějaké třídě: „A vám shořely ty vlasy!“. Co vás to jako napadá? Co si myslíte, že dělám ve volném čase? (smích).

Pravda je, že už byl čas. Čas na změnu a tak nějak to vyplynulo.

A vzpomněl jsem si na tu nejtípnější teorii. Aby mi studenti pořád neříkali, ať si rozpustím vlasy. To bylo celých těch 15 let: „A rozpustíte si vlasy?“ (smích)

Myslíte si, že na formování Vaší osobnosti měl vliv fakt, že oba Vaši rodiče jsou psychologové?

Já jsem vám ale neříkal, že mám oba dva rodiče psychology. (smích) Ve skutečnosti nevím, jestli se to na mě nějak podepsalo, to by museli říct oni. Já si myslím, že ne.

A nevadilo vám to? Jakože...

(více smíchu)

Ne, nevadilo mi, že mám oba rodiče psychology.

Kým/čím jste chtěl být, když jste byl malý?

Kým? Asi nikým - vždýcky jsem chtěl být hlavně sám sebou. Ale čím? Bagristou.

A bagroval jste někdy?

Když jsme stavěli dům, měl jsem šanci si to vyzkoušet. Splněný sen.

Několik rychlých otázek na konec:

Klasika nebo moderna (v hudbě)?

Mám rád, když jsou v moderní hudbě zakomponovány prvky klasiky.

My: A hrajete na něco?

p. Schallner: Ne. Už ne.

My: A hrál jste někdy? Na kytaru?

p. Schallner: Ne, nene.

My: Tak na basu?

(smích) p. Schallner: Ne, ale basa je super nástroj.

My: Tak na klavír.

p. Schallner: Na klavír mě nutili no.

My: Jak dlouho?

p. Schallner: Nevím už. To mně asi nešlo.

Japonská, nebo česká kuchyně?

Ani jedno mě nezvedne ze židle.

Snídaně určitě česká, k obědu činu,

japonská kuchyně máloco, radši čínskou.

Káva ráno, nebo odpoledne?

Kávu nepiju vůbec.

My: Nikdy jste ji nezkusil?

p. Schallner: Ano, ale není to.. můj šálek kávy. A čaj přes celý den.

My: A jaký druh?

p. Schallner: Všechny.

My: Takže třeba ovocný nebo mattea?

p. Schallner: To není čaj. Čaj musí být z čajovníku. Ovocný čaj.. to je nějaké listí

My: Tak pijeme listí, no. (smích)

Harry Potter, nebo Hobbit? (film)

Obojí přišlo, když jsem byl docela starý, takže je to celkem relativní. Záleží na co - pokud to chcete na pohodu, tak Harryho a pokud nad tím chcete zapřemýšlet, tak je lepší Tolkien.

My: A máte jiný oblíbený film?

p. Schallner: Mrtvý muž asi. Ale nebráním se čemukoli kultovnímu.

Divadlo, nebo film?

Film. Na divadlo jsem asi málo inteligentní, moc mě nebaví.

Vánoce, nebo Velikonoce?

Oba dva svátky jsou v dnešní brány jako křesťanské. Na druhou stranu vychází z pohanské tradice, takže jsou vlastně velice důležité. Ale asi Vánoce, jasně že Vánoce... Stromeček a tak.

Radši dárky dáváte, nebo dostáváte?

Já bych to zrušil úplně, to je takový stres. Někdo to má rád, ale já to nějak rád nemám.

- Tým Horkého Křesla

NA STRÍBRNÉM PLÁTNĚ

do roku 2020 jich má vyjít více než osmdesát, což je výrazný nárůst. Nové tisíciletí opravdu nakoplo žánr superhrdinů. V roce 2008 spatřily světlo světa filmy Iron man a Batman The Dark Knight, které zažily velký úspěch a ukotvily tento žánr do současné kinematografie. Od té doby jsou tyto snímky nedílnou součástí filmového průmyslu. Kvůli značnému nárůstu filmů tohoto žánru se samozřejmě snížila originalita a nejakutálnějšími snímky se už nedaří tak dobře jako mnohým jejich předchůdcům. Prvotní nadšení z těchto snímků už vyprchává a lidé se začínají soustředit více na kvalitu. Tyto filmy většinou nejsou špatné, ale obsahují několik podstatných chyb, které by po odstranění mohly zabránit nedostatku originality.

I.

Mělo by se věnovat více úsilí v roz-

víjení antagonistů, jako komplexních postav. Až na výjimky jsou antagonisté pouze nástrojem nebo překážkou pro protagonisty a na konci filmu stejně umírají. Jejich motivy jsou nesmyslné nebo nedostatečně vysvětlené. Neschopnost pochopit motivy vytváří u diváka emocionální odstup a tím je snímek méně zajímavý.

II.

Studia se při tvorbě filmů cíleně snaží o filmový rating PG 13, protože zahrnuje větší skupinu diváků oproti ratingu R. Snímky se pak více opírají o ideologickou představu hrdiny než o realitu, což je mnohdy na škodu a připravuje film o citovou hloubku.

III.

Každý režisér dodává svému filmu jemu vlastní styl a tón. Kdyby studia poskytovala režisérům větší prostor pro kreativitu, snímky by

měly svoji vlastní osobitou povahu a nepřišlo by nám, že se pořád díváme na totéž.

IV.

Tvůrci těchto sérií nikdy nechťejí, aby příběh hrdinů skončil, což je pochopitelné, protože to znamená ztrátu některých fanoušků a tím pádem i peněz. Pokud však příběh nikdy nevede ke konci, není možné sdělit hodnotný příběh. Hrdina nikdy neumírá, nikdy není opravdu ohrožen, činy nikdy nenesou žádné vážné důsledky a divák není schopen se o hrdinu obávat.

Mě osobně ještě komiksově filmy neomrzely, ale jejich neoriginalita ano. Něco se musí změnit, takže příště až půjdete do kina, zkuste takový film objektivně zhodnotit, protože pokud diváci neprojevívají zájem o změnu, tak nenastane.

- Emma Marková

5.AV

DOPORUČENÍ

Příchozí (Arrival)

Netradiční sci-fi film o lingvistce, která má za úkol pochopit komunikaci mimozemšťanů po jejich přistání na Zemi. Jeden z nejlepších filmů tohoto roku. (Sci-fi, Drama, Mysteriózní)

Hanebný parchanti (Inglourious Basterds)

Během Druhé světové války, v okupované Francii, má skupina amerických vojáků za úkol zabít při premiéře německého filmu všechny důležité představitele nacistů. (Dobrodružný, Válečný, Drama, Komedie)

Dvanáct rozhněvaných mužů (12 Angry Men)

V roce 1957 se má dvanáct porotců rozhodnout o vině nebo nevině mladého muže. Výsledek znamená svobodu nebo smrt. (Drama, Krimi)

Sociální síť (The Social Network)

O Marku Zuckerbergovi a o tom, jak vytvořil sociální síť dnes známou jako Facebook. (Drama, Životopisný)

Chlapectví (Boyhood)

Krásný film o dětství a dospívání. Provází nás životem chlapce Masona, od předškolního věku až po příchod na vysokou školu. (Drama)

INZERÁTY!

Tento prostor je prázdný, ale může být plný.
Chceš něco inzerovat? Zde je ta možnost, zašli nám zprávu na redakční mail a my Tvůj inzerát budeme moci zveřejnit.

TGM

Šéfredaktor: Pan Kyn

Grafické zpracování: Pan Kyn

Tvůrčí tým: Natálie Blizňáková, Barbora Pospíšilíková, Emma Marková, Kočka Modroočka, Matěj Šak, Natálie Wollerová, Michaela Kalivodová, Kateřina

Strnadová, Veronika Němčáková

Kontakt (Redakce): redakce@mgvsetin.cz

Tisk: Ethics Ostrava s.r.o.

Číslo třetí

© 2016

NAJDEŠ NÁS NA:

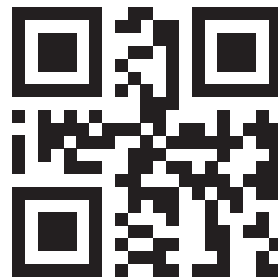


REDAKCETGM



STUDENTSKENOVINYTGM

FEEDBACK ZPĚTNÁ VAZBA



KRÁTKÝ
DOTAZNÍK

PROSÍME O
VYPLNĚNÍ

goo.gl/yxfDRP



Spozorem tisku novin TGM je
Nadace Masarykova gymnázia.